

Én vagyok amaz élő kenyér, a mely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, a melyet én adok, az én testem, a melyet én adok a világ életéért. (Jn 6,51)



Hálaadó Harangszó



2009. szeptember 6. AZ ÁCSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA X. évf. 3. szám

A KÁLVIN-ÉVEK megemlékezéseihez csatlakozva következő számainkban egy-egy – Kálvin műveiből vett - idézettel tisztelgünk a nagy reformátor emléke előtt.

Az idézeteket dr. Alföldi Kálmán tiszteletbeli presbitertől kapott: „KÁLVIN: GONDOLATOK” című könyvéből vesszük:

„Amikor megjelenik szemünk előtt a kenyér, amely Krisztus testét jelenti, azonnal arra a hasonlatra kell gondolnunk, hogy amint a kenyér táplálja, éteti, fenntartja a testi életünket, ugyanúgy eledele és biztosítéka a lelki életünknek Krisztus teste. Amikor a bort látjuk, mint az Ő vérének jelképét, akkor arra kell gondolnunk, milyen haszna van a bornak a testünk számára, - avégből, hogy lelkileg ugyanazt a hasznat tulajdonítsuk a Krisztus vérének. Vagyis, hogy erősít, felüdít, megvidámít.” *(Institúció)*

”AZUTÁN LEÜLÉNEK KENYEREZNI” Olvasandó: Zsoltárok 146 és I. Mózes 37, 25

Milyen irodalmian cseng a Károli-féle fordítás mondata. Ma már ilyen egyszerűen mondjuk: enni. Amikor az emberi étkezésre gondolunk, alapvető táplálékunk, a kenyér jut először eszünkbe. Mindegy, hogy az milyen formában készült vagy készül. A József testvéreinek kenyeze, akik leültek „kenyerezni”, lapos, lángos-szerű táplálék lehetett. Nagyszüleink asztalára hatalmas, egész hétre sült kenyér került. Ma számtalan változatban kerül az üzletek polcairól asztalainkra.

Változott, változik a kenyér. Változott, változik a kifejezés, amit az evésre használunk. Változott, változik az étkezés rendje, méltósága is. Ritkán terítünk ünnepi asztalt, alig van mód körülülnie a családoknak, és bizony nincs idő a nyugodt, meghitt étkezésekre. Legtöbbször csak bekapunk valamit, olykor már le sem ülünk hozzá... Szóval, az idők során sokat változott a kenyér megbecsültsége és az étkezés méltósága.

Egyvalami azonban nem nagyon változik. Miről is beszél ez az igevers? Arról, hogy József testvérei, akik együtt legeltették apjuk nyájait, leültek a pusztában, nem messze egy kiszáradt kúttól, sőt, látótávolságra az egyiptomi úttól. És elkezdtek „kenyerezni”, enni. Nyugodtan, egyszerűen, komótosan, ahogy szoktak. Mondjuk így: mintha minden rendben lenne, mint akik jól végezték dolgukat. Valóban jól végezték? Mit is végeztek? Hát azt, hogy elhatározták: kiirtják öccsüket, Józsefet. Aztán mást gondoltak, megfogták, megtépték, lehasogatták ruháit, őt pedig a kiszáradt kútba dobták. Gyűlölet, harag, erőszak - nyíltan mondjuk ki: bűn volt az, amit végeztek. És szemrebbenés nélkül „leültek

kenyerezni” utána. Nos, ez nem változik az idők során. A bűn fogságába került ember nyugodt lélekkel eszik-iszik, él, beszél, dolgozik az általa elkövetett bűnök dacára. Nem veszi el az étvágyát a lelkiismeret-furdalás. Nem keseredik meg szájában a falat. A bűnös élettel való megalkuvás jele: nyugodtan tud enni, akár úgy is, hogy előtte egy perccel a testvérét pusztította el...

Szeretném, ha akkor, amikor az Úr asztalának közösségében „kenyerezünk”, részesülünk a szent táplálékból, mi nem ilyen magától értetődően, bűneink ellenére nyugodtan, szemrebbenés nélkül „kenyereznénk”. Szeretném, ha lelkünkben megmozdulna a kérdés: ehetek így a kenyérből? Ihatok így a kehelyből? Így, hogy talán veszekedésből, haraggal, gyilkos indulattal jöttem ide és ültem le a többiekkel együtt? Így, hogy van valaki, aki mellettem, a közelemben van, de gyűlölet és harag választ el egymástól, és azt sem bánám, ha ő valóban mély kútba dobva kínlódná mellettem?! Sokszor hallottam már, hogy egy-egy kínos helyzetben (valaki nagybeteg a családból, valaki meghal, valakiért aggódni kellene stb.), amikor valaki eszik, így szólnak rá: „Hogy tudsz ilyenkor enni? Az én torkomon egy falat se menne le ilyen állapotban!” Úgy odakiáltanánk mi is szívünk szerint a testvéreknek ott a Biblia lapjain: hogy tudtok így enni, hogy József halálra vált a ti kezetek által? Nos, az úrvacsora is végső soron ilyen kínos helyzet. Joggal lehetne sokszor megkérdezni bizony minket is: hogy tudsz ilyen nyugodtan enni e kenyérből és inni e pohárból? És Isten meg is kérdezi!

Ám tudjátok nem kell, hogy ettől kiforduljon a szánkból a falat, vagy hogy bánatunkban elforduljunk az Úr asztalától. Nem, sőt éppen az ennek az asztalnak a csodája, hogy egyre jobban hívogat minket. Egyre erősebben vonja a szívünket magához. Miért? Mert ez az asztal arról beszél, hogy voltak farizeusok, akik kiforgatták az Isten igéjét, voltak vámszedők, volt egy Zákeus, voltak parázna nők, volt egy kis család: Mária, Márta, Lázár, volt 12 értetlen, gyáva, hűtlen, áruló tanítvány...és volt egy Jézus, akit Krisztusnak, Messiásnak neveztek. Ő megszólította ezeket a bűnösöket, bement a házukba, „azután leülének kenyerezni”. Jézus, az Isten Fia, és a bűnösök együtt. És

FELVIDÉKIEK „templomtúrán”

Augusztus 8-án a reggeli órákban mintegy ötven fős küldöttség érkezett a Csallóközből, Apácaszakállasról. Az ottani gyülekezet tagjai „templomtúrán” vettek részt egyházmegyénkben. Ez azt jelentette, hogy azon a napon Komáromtól Szomódig több, és több stílusú, korú templomot kerestek fel. Ács mint középkori (Árpád-kori) templom került a sorozatba. A vendégek meghallgatták a

ETÉN A „Húrvirág-koncerten”

Augusztus 9-re, vasárnap estére Szabó Sándor etei presbíter testvérünk személyesen hozott meghívót. A program szerint az etei szabadtéri színpadon a „Húrvirág zenekar” szolgál, akik könnyűzenei stílusban adnak elő vallási énekeket. Nagy örömünkre gyülekezetünkben több mint tízen indultunk erre az alkalomra. A helyszín már lenyűgözőt: gyönyörűen kialakított szabadtéri színpadja van a kis településnek! A sorok csaknem meg is teltek, több környékbeli gyülekezetből is érkeztek testvéreink. A színpadon örömmel fedeztük fel az apácaszakállasi és ekecsi fiatalokat, akik a zenekart

EVANGÉLIKUS VENDÉGEK

Augusztus 10-én délután néhány asszonytestvérünk ismét főzni készült. A nemrég elmúlt napközis tábor után, erre a délutánra biciklis vendégek kértek bebocsájtást.

Budapestben van egy evangélikus gyülekezet, ahol néhány éve elhatározták, hogy kerékpárral járják be az országot. Mára már több mint 2500 kilométert tekertek. Minden évben egy gondolat vezérli őket. Az idei Ezékiel próféta könyve alapján az órálló tiszte volt. Olyan egyháztörténeti helyeket kerestek fel, ahol egykor szolgált, vagy ma szolgál egyházi tisztségviselő (esperes, püspök). A csapat tagjai között reformátusok is vannak. A kerekezők között minden korosztály képviseltette magát. Idei céljaik között szerepelt Ácson kívül még Győrben az evangélikus gyülekezet megkeresése, és a Pannonhalmi Apátságához is terveztek látogatást. Megérkezés után szétnéztek a településünkön. Filmet készítettek itteni tartózkodásukról. Kicsi felfrissülés után jól esett a finom gulyás, a pogácsa és a pinchehideg bor,

A SZERETETRŐL

„Abban az órában menének a tanítványok Jézushoz, mondván: Vajon ki nagyobb a mennyeknek országában? És előhíván Jézus egy kis gyermeket, közéjük állítja vala azt,

aki így ül le, vele együtt, az Zákeushoz hasonlóan örül, hogy Vele lehet és vele ehet. Nem keserű a falat, sőt! Öröm van a szívben és öröm van a házban, mert üdvösség árad Jézus mellett! Ott, nála olyan jó elhagyni a bűnt. Bocsánatot kérni, bocsánatot nyerni és megbocsátani. Nos így, és csak így változhatnak nemcsak idők, dolgok, szavak és szokások, hanem szívek és életek. Lásd: most Jézus veled is leül egy asztalhoz „kenyerezni”, hogy mellette örömtelivé és a bűntől szabadulttá legyen az életed. Az új kenyér új étkezést kínál és kíván. Áldott legyen érte az Úr neve!

Gerecsei Zsolt lelkipásztor

templom történetét, megnézték a középkori részeket, sétáltak a templom- és parókiaudvarban, ahol több történeti emléket láthattak. A gyülekezeti teremben lévő templom- és gyülekezettörténeti tabló megtekintése, valamint egy-egy ajándék képeslap átvétele után folytatták útjukat újabb templomok felé.

alkotják, lelkészük vezetésével. Előző napon nálunk jártak a „templomtúrázó” csapattal. A fiatalok gyönyörű hangon, csodálatos muzsikával magasztalták az Urat. Előadásuk annyira magával ragadott minket, hogy még az idősebbek fülét sem zavarta a számunkra nem túl szokványos hangszerelés és ritmus. Nagy lelki élmény volt hallgatni őket, és jólesett a szolgálatuk után az eteiek vendégszerető meghívása a színpad mellett álló „pincébe”, ahol süteménnyel, üdítővel, borral kínálták a vendégeket.

üdítő. Ismét rövid szusszanás következett, majd a délután munkájáért mondtak köszönetet a biciklis gyülekezet tagjai. A zenés, filmvetítéssel tarkított áhítat mindenkit ámulatba ejtett. A teremts hét napját mutatták be, rendhagyó módon. Elmondták visszafelé is, ezzel példázva, mit teszünk mi, mai emberek. A lelki ajándék mellé gyülekezetünket egy CD sorozattal is meglepték. Ezután tiszteletes úr megmutatta templomunkat és röviden elmondta annak történetét.

A fárasztó nap után a gyülekezeti teremben hajtották álomra fejüket a vándorok. Reggel szemerkélő esőben ismét útnak indult a csapat.

Kerekezésükhöz, filmkészítéseikhez kívánunk mindnyáján további sikereket! Asszonytestvéreinkre kitartó, lelkes munkájukért Isten áldását kérjük!

Nyéki család

És monda: Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.” (Mt 18, 1)

Nagyon sokszor eszembe jutott Jézusnak ez a tanítása, számomra mit rejtenek szavai? Miért éppen a gyerekeket veszi példának ígéjében?

Aztán megfigyeltem a gyermekeket, milyenek is ők valójában? Azt láttam, hogy a mában, a pillanatban élnek. Ha játszanak, akkor teljes lényükkel teszik, ha étkeznek, csak arra figyelnek, ha mesét olvasunk nekik, csak azt hallgatják, ha karomba veszem őket, elmélázva nézték a csillogó csilláron a fény játékát és elernyedt kicsi izomzatuk. Ha dühösek nagyon dühösek, szinte szikrázik a levegő körülöttük, ha sírnak olyan mély érzéssel teszik, hogy én is sírtam, ha nevetnek én is kacagok velük. Ha szeretnének valamit most azonnal, és alig tudják kivárni, hogy megkapják. És fordítva, ha én sírok ők is sírnak... Olyan szeretet áradt belőlük - amiért nem vártak viszonzást - hogy egész lényük mosolygott, és amikor kimondták azt a szót szeretlek, megsimogatták gyengéden az arcom.

Akkor hogyan is élnek ők? Csakis a mában, az Isteni jelenlétben, az Isteni pillanatban. Teljes lényükkel átérzik érzelmeiket egyszerűen, tisztán, minden hátsó gondolat nélkül. Ők nem színlelik a szeretetet ők vagy szeretnek, vagy nem. Dühösek vagy nem, vidámak vagy sem... Érzéseik érzelmeik végtelenül mélyek.

És hogyan élünk mi felnőttek? Elfolytjuk érzéseinket, nem mondjuk ki másoknak, mit érzünk abban a pillanatban, majd holnap és szépen elfelejtjük. Ha szeretnénk valamit; majd talán holnap, ha el szeretnénk menni valahová; majd holnap. A holnapból pedig hetek, hónapok évek évtizedek lesznek. És amikor egy embertársunk megteszi, amit mi holnap sem tettünk meg? Az jut először eszünkbe, elszalasztottuk, pedig mi is élhetünk volna a lehetőséggel, már nem lehet mit tenni. Nem tudunk nevetni, sokszor mások mulatságos viccein sem, mert belülről szívünkben gondjaink vannak, nem tudunk élni, nem tudunk érezni. Miért?

Mert szívünkben elfordulunk Istentől és az ő tanításaitól, és megtelünk nem magasztos érzelmekkel: aggodás, félelem, ragaszkodás, fájdalom, pénz, irigység, szeretetre

TÍZ ÉVES A HÁLAADÓ HARANGSZÓ

2000 őszén, templomunk felújításának befejezésekor tartott hálaadó istentisztelet alkalmából jelent meg újságunk első száma. Az évforduló alkalmából kérdeztem meg Héregi Kálmán presbiter testvéremet ennek körülményeiről.

-Egyik délután egy kedves nőtestvérem lépett hozzám, kezében egy református gyülekezetből hozott újsággal. Olvasgattuk, nézegettük, és megszületett a döntésünk, amit a Presbitérium jóváhagyott: a mi gyülekezetünknek is lesz hitéleti lapja.

Ebben az évben nagy örömünkre 10. születésnapját ünnepli a Hálaadó Harangszó című újságunk. A negyedévenként megjelenő lapban tájékoztatást adunk gyülekezetünk életével kapcsolatos eseményekről, melyek az előző negyedévben történtek. A címloldalon lelkészi igemagyarázattal kezdődik a lap. Dr. Alföldi

Szentendrére kirándultunk

Augusztus 15-én mint minden évben, idén is gyülekezeti kirándulásra mentünk Ácsról. Az idei úti cél Szentendre volt. Korán indultunk, mivel az út kissé hosszasanak bizonyult. Körülbelül tíz órára értünk oda. Először a Skanzenba látogattunk el. Választhattunk, hogy gyalog

vágyakozás, birtoklás... és még sorolhatnám sokáig. Nem élünk a mában, csak a tegnapban és a jövőben. „Hogyan is volt...?” Szoktuk kezdeni, vagy „Majd... fogom csinálni” És most? Most mit csinálunk, érzünk?

A Biblia azt tanítja: Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött fiát adta érettünk. Mekkora szeretet ez?

Az Isteni szeretet, én úgy érzem, olyan, mint a gyermeki lélek: Mivel még kicsi emberekről van szó, a világ nem róta rájuk bélyegét, még nem rontotta el őket, még nem idomította be őket, hogyan kell viselkedni: tiszta, őszinte, önzetlen, bennük a szeretet. Létezik, van, nem kell nekik tanítani.

Isten és Jézus úgy szeret bennünket, mint a gyermekek. Szeret, mert létezzünk, mert megszülettünk. Hibáinkkal és erényeinkkel együtt. Nem kér számon semmit, szerető gondviseléséért nem vár el cserébe semmit. A szabad akaratunkat tiszteletben tartja, így nem kényszerít arra sem, hogy hálát adjunk mindezért, minden jóságáért. Szabad akaratunkból tesszük, ha tesszük, ha el nem felejtjük.

Tudunk –e így szeretni? Tudunk-e így élni? Csak most? Csak a pillanatban? Isteni magasztos szeretetben? Mondtuk-e már a mellettünk élő embereknek? Szeretlek, mert vagy. Olyannak szeretlek, amilyen vagy. Amikor elkezdünk és merünk így szeretni, és az isteni szeretet él szívünkben, akkor nem sietünk, nem hajtjuk az eseményeket meggondolatlanul. Tudjuk, hogy életünket Isten elrendelte, és a tiszta szeretet megtalálja a módját, hogy megmutatkozzon. És amikor elérkezik ez a pillanat, nem habozunk, nem hagyjuk ki a lehetőségeket, nem vesztegetünk el egyetlen Istennel és embertársainkkal élhető pillanatot sem, mert tisztában vagyunk minden egyes pillanat fontosságával és dicsőségével.

Ugye mennyire hasonlít a gyermeki léthez?

A tiszta szeretet bennünk van, csak fel kell tudni ébreszteni! Isten, Jézus ezen munkálkodik bennünk és életünkben. Csakis rajtunk múlik a szabad akaratunkon, hogy megengedjük e vagy sem.

Baloghné Nagy Ildikó

Kálmán tiszteletbeli presbiterünk gyülekezetünk történetével foglalkozó kutatásaival folytatódik a legtöbb esetben. Ezt követik a gyülekezeti élet hírei, majd az anyakönyvi adatok. Az újsággal az a célunk, hogy életünk kisebb-nagyobb történéseit dokumentáljuk. Talán majd 100 vagy esetleg 200 év múlva az akkor élők érdeklődnek a mostani eseményekről, gyülekezetünk mai életéről, vagy egy egyháztörténettel foglalkozó kutató érkezik városunk református gyülekezetéhez; találjanak, illetve találjon adatokat.

Biztatni szeretném kedves gyülekezeti tagjainkat, hogy gondolataikat írják meg szerény újságunkba, hiszen úgy lehet igazán teljes a kép életünkről, ha azt minél többen mutatjuk be.

Baloghné Nagy Ildikó

vagy kisvonattal szeretnénk-e körbejárni a Skanzen. Mi felültünk a régi idöket idéző szerelvényre. Bárhol le lehetett szállni, meg vissza. Sok érdekes látnivaló volt, mivel több tájegységre osztották fel a falumúzeumot.. Láttuk a Felső-Tiszavidék, Bakony, Balaton-felvidék,

Alföld stb. jellegzetes házait. Első uticélunk a vízimalom volt. Itt egy kicsit vártunk, aztán tizenegy órakor beindították a szerkezetet. Ezután az amfiteátrumot (szabadtéri színpad) néztük meg néhányan, mert időközben kis csoportokra oszlottunk, és így folytattuk az utat. A kisebbeknek nagy élmény volt az állatsimogató és a játszótér. Kis pihenő után a régi idők házai között különböző szokásokat, munkákat láttunk: szappanfőzés, mézeskalács-sütés és díszítés. Délután három óra felé gyülekeztünk és bementünk Szentendre történelmi

„Jerikóban jártunk...”

-persze csak a gondolat és a hit szárnyán. Az ácsi napközis táborban július 23-26 között jerikói történetek várták a gyerekeket, akik szép számmal neki is vágtak az útnak. Csaknem negyven gyermek fordult meg „Jerikóban” a négy nap alatt. Mire megérkeztek, a gyülekezeti terem falán Jerikó festett képe várta őket, és meg kellett hódítani, mint egykor Józsué népének. Nem mondom, az egykori ostromlókhoz hasonlóan befejezésül megengedett kiáltás megrezegtette a terem falait... Utána mindenki kapott egy gyermek-képet, kiszínezte, ráírta a nevét, és minden „ostromlót” elhelyeztünk a képen. Másnap Ezékiel nyomába eredtünk, aki megtisztította Jerikó kútjában a vizet. Megtanultuk, hogy mi is források, kutak vagyunk a világban, és nem mindegy, milyen víz ömlik belőlünk. A történetek, az énekek, az aranymondások, megtanulása, a feladatlapok kitöltése és a rejtvények megfejtése után készültek Jerikó-makettek, drótra fűzött gyöngyfigurák, fonaljátékok, illetve folyt a játék: kötélhúzás, röplabda, hintázás stb. A legnagyobb sikere mégis a festésnek volt: hatalmas dobozokból mindenki elkészíthette a maga jerikói házát. Míg mi jól éreztük magunkat, az asszonyok a konyhában sütöttek-főztek nekünk, hogy a finom ebéd után legyen erőnk a nap további részéhez. Ezúton is megköszönjük az asszonytestvérek áldozatos munkáját, a sok adományt,

belvárosába. Egy kis ismertető után körbejártuk a nevezetességeket, fagyiztunk, jókat beszélgettünk, vásároltunk. Hazafelé menet a táti halászcárdában vacsoráztunk. Nagyon jó hangulatban telt a nap és a hazafelé vezető út: énekeltünk, beszélgettünk, nevettünk, a kisebbek pedig elaludtak a fárasztó nap után. Én nagyon jól éreztem magam, sok élménnyel tértem haza. Remélem, jövőre is ilyen jól fogom magam érezni a gyülekezeti kiránduláson!

Bédi Ágnes

amit táplálásunkra adakoztak. Alig bírtunk megbirkózni a sok gyümölcscsel, süteménnyel... Nagy izgalmat jelentett a tombola-húzás is: az adományba kapott játékok, plüssök pillanatok alatt megtalálták kis gazdáikat. Szombaton nagy izgalommal indultunk Neszmélyre. Nagyon örültünk, hogy sok szülő is elkísért minket, így a több mint ötven személyes busz is dugig megtelt. Neszmélyen a templomudvar lett a táborhelyünk. A középkori erődtített templomban Szabó István neszmélyi lelkipásztor fogadott minket, aki beszélt a templomról és a gyülekezetről. Áhítatunkon Jézus jerikói találkozásait elevenítettük fel: Zákheus és Bartimeus életéről beszélgettünk. Megállapítottuk, hogy Jerikóban is, más városokban is, amerre csak Jézus jár, megújulhatnak az életek. Amíg a bográcsban rotyogott az ebéd, nekivágtunk Neszmélynek: lementünk a Dunához, és a hajóskanzen hajóit csodáltuk meg. Ebéd után nagy fagyizás, kis pihenés várt ránk, aztán hazatértünk. Vasárnap a délelőtti istentiszteleten elmondtuk a tanultakat, együtt énekeltünk az istentisztelet résztvevőivel. Hogy a felnőttek is bekapcsolódhassanak a „jerikói utazásba”, azon a vasárnapon mindhárom istentisztelet alapigéje jerikói történet volt.

Istené legyen a dicsőség ezért az áldott alkalomért is!

Gerecsei Zsolt

ANYAKÖNYVI ADATOK:

Akiket megkereszteltünk:

Varga Alida
Somogyi Botond
Agócs Marcell
Tóth Anna Jázmin
Lázár Zoé
Kozma Lénárd Dominik
Sándor Kitti
Gálfi Csaba

Házasságot kötöttek:

Keresztes Péter és Héregi Rita
ifj. Balázs Sándor és Kustos Rita Zsuzsanna
Finta László és Katona Tímea

Akiktől elbúcsúztunk:

Szőnyi László	71 év
Molnár József	47 év
Garamvölgyi Istvánné	
Némedi Julianna	88 év
Nyéki Kálmán	70 év
Olgyai Károlyné	
Kéri Mária	75 év
Magyar Mihály	53 év

Petőfi Sándor: Fekete kenyér

Miért aggódol, lelkem jó anyám,
Hogy kenyeretek barna, emiatt?
Hisz meglehet: ha nincs idehaza,
Tán fehérebb kenyérrel él fiad.

De semmi az! csak add elém, anyám,
Bármilyen barna is az a kenyér.
Itthon sokkal jobb ízű énnekem
A fekete, mint máshol a fehér.

Szalkaszentmárton, 1845. (július 13-21. között)

Az adatok a2009. június 1. és a 2009. szeptember 1 közötti állapotot tükrözik.